Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 27. apríla 2023 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Elektronický obchod – Smernica 2000/31/ES – Článok 1 – Pôsobnosť – Článok 2 písm. c) – Pojem ‚usadený poskytovateľ služieb' – Článok 3 ods. 1 – Poskytovanie služieb informačnej spoločnosti zo strany poskytovateľa služieb usadeného na území členského štátu – Spoločnosť so sídlom na území Švajčiarskej konfederácie – Neuplatniteľnosť *ratione personae* – Článok 56 ZFEÚ – Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Švajčiarskou konfederáciou na strane druhej o voľnom pohybe osôb – Pôsobnosť – Zákaz obmedzovania cezhraničného poskytovania služieb, ktoré neprekračuje 90 dní v kalendárnom roku – Poskytovanie služieb v Taliansku počas obdobia dlhšieho než 90 dní – Neuplatniteľnosť *ratione personae* – Článok 102 ZFEÚ – Neprítomnosť akejkoľvek skutočnosti, ktorá by umožňovala preukázať súvislosť medzi sporom vo veci samej a prípadným zneužitím dominantného postavenia v návrhu na začatie prejudiciálneho konania – Neprípustnosť"

Vo veci C-70/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) z 27. januára 2022 a doručený Súdnemu dvoru 1. februára 2022, ktorý súvisí s konaním:

Viagogo AG

proti

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

za účasti:

Ticketone SpA,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predsedníčka siedmej komory M. L. Arastey Sahún, sudcovia N. Wahl (spravodajca) a J. Passer,

generálny advokát: M. Szpunar,

* Jazyk konania: taliančina.

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Viagogo AG, v zastúpení: E. Apa, E. Foco, M. V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari a I. Picciano, avvocati,

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci R. Guizzi a F. Varrone, avvocati dello Stato,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka a L. Malferrari, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka jednak výkladu článkov 3, 14 a 15 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399), v spojení s článkom 56 ZFEÚ, a jednak výkladu článkov 102 a 106 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Viagogo AG so sídlom v Ženeve (Švajčiarsko) a úradmi Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, Úrad pre reguláciu komunikácií, Taliansko) a Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, Úrad pre ochranu hospodárskej súťaže a dodržiavanie pravidiel trhu, Taliansko) vo veci pokuty vo výške 3 700 000 eur, ktorú spoločnosti Viagogo uložil AGCOM.

Právny rámec

Dohoda medzi ES a Švajčiarskom

3 Európske spoločenstvo a jeho členské štáty na jednej strane a Švajčiarska konfederácia na strane druhej podpísali 21. júna 1999 v Luxemburgu (Luxembursko) sedem dohôd, medzi nimi aj Dohodu o voľnom pohybe osôb (Ú. v. EÚ L 353, 2009, s. 71, ďalej len „dohoda medzi ES a Švajčiarskom“). Rozhodnutím Rady (a Komisie v prípade dohody o vedeckej a technologickej spolupráci) zo 4. apríla 2002 o uzavretí siedmich dohôd so Švajčiarskou konfederáciou (2002/309/ES, Euratom) (Ú. v. ES L 114, 2002, s. 1; Mim. vyd. 11/041, s. 89) bolo týchto sedem dohôd schválených v mene Spoločenstva. Dohody nadobudli účinnosť 1. júna 2002.

4 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Cieľ“, stanovuje:

„V prospech štátnych príslušníkov členských štátov Európskeho spoločenstva a Švajčiarska je cieľom tejto dohody:

…

b) umožniť zabezpečenie [uľahčiť poskytovanie – *neoficiálny preklad*] služieb na území zmluvných strán, a najmä liberalizovať poskytovanie krátkodobých služieb…“

5 Článok 5 dohody medzi ES a Švajčiarskom s názvom „Osoby poskytujúce služby“ znie takto:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ostatné osobitné dohody medzi zmluvnými stranami, najmä dohody o poskytovaní služieb…, osoby poskytujúce služby, vrátane spoločností v súlade s ustanoveniami prílohy I, majú právo poskytovať službu na území druhej zmluvnej strany počas obdobia najviac 90 dní skutočnej práce v danom kalendárnom roku.

…“

6 Podľa článku 15 dohody medzi ES a Švajčiarskom s názvom „Prílohy a protokoly“ tvoria prílohy a protokoly k tejto dohode neoddeliteľnú súčasť dohody.

7 Článok 17 prílohy I k dohode medzi ES a Švajčiarskom, nazvaný „Osoby poskytujúce služby“, stanovuje:

„Pokiaľ ide o poskytovanie služieb, podľa článku 5 tejto dohody sú zakázané:

a) akékoľvek obmedzenia cezhraničného poskytovania služieb na území zmluvnej strany, ktoré neprekračuje 90 dní skutočnej práce v kalendárnom roku;

…“

8 Podľa článku 18 tejto prílohy sa ustanovenia článku 17 uvedenej prílohy uplatňujú na spoločnosti, ktoré sú založené v súlade s právom členského štátu Európskeho spoločenstva alebo Švajčiarskej konfederácie a majú zaregistrované sídlo, centrálnu správu alebo hlavné miesto podnikania na území zmluvnej strany.

9 Článok 21 tej istej prílohy stanovuje:

„1. Celkové trvanie poskytovania služieb podľa článku 17 písm. a) tejto prílohy, tiež bez prerušenia alebo pozostávajúce z následných období poskytovania služieb, nesmie byť dlhšie ako 90 dní skutočnej práce v kalendárnom roku.

…“

Právo Únie

10 Podľa odôvodnenia 19 smernice 2000/31 platí, že:

„Miesto, kde má poskytovateľ služby sídlo, by malo byť určené v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej pojem sídlo zahŕňa skutočné sústavne vykonávanie ekonomickej činnosti prostredníctvom stálej prevádzky na neurčitú dobu;… miestom prevádzky spoločnosti poskytujúcej služby prostredníctvom webstránky na internete, nie je miesto, kde sa nachádza technológia podporujúca webstránku alebo miesto, na ktorom je webstránka prístupná, ale miesto, kde spoločnosť vykonáva svoju obchodnú činnosť;…“

11 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Cieľ a rozsah“, znie takto:

„1. Táto smernica sa snaží prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi.

…

4. Táto smernica neustanovuje dodatočné pravidlá medzinárodného práva súkromného, ani sa nezaoberá súdnou právomocou.“

12 Článok 2 uvedenej smernice s názvom „Definície“ stanovuje:

„Na účely tejto smernice majú nasledujúce výrazy uvedený význam:

a) ‚služby informačnej spoločnosti‘: služby v zmysle článku 1 ods. 2 smernice [Európskeho parlamentu a Rady] 98/34/ES [z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337)], naposledy zmenenej a doplnenej smernicou [Európskeho parlamentu a Rady] 98/48/ES [z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, 1998, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8)];

b) ‚poskytovateľ služieb‘: každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje služby informačnej spoločnosti;

c) ‚zriadený [usadený – *neoficiálny preklad*] poskytovateľ služieb‘: poskytovateľ služieb, ktorý efektívne vykonáva ekonomickú činnosť a používa stále miesto podnikania počas neurčitej doby. Prítomnosť a používanie technických prostriedkov a technológií potrebných na poskytovanie služby samo osebe nepredstavuje sídlo podnikateľa [usadenie poskytovateľa – *neoficiálny preklad*];

…“

13 Článok 3 tej istej smernice, nazvaný „Vnútorný trh“, stanovuje:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti.

2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

…“

Talianske právo

14 Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno fanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017 – 2019 (zákon č. 232 o štátnom rozpočte na rozpočtový rok 2017 a viacročnom rozpočte na trojročné obdobie 2017 až 2019) z 11. decembra 2016 (GURI č. 297 z 21. decembra 2016, riadny dodatok GURI č. 57) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon z roku 2016“) obsahuje článok 1, ktorého odsek 545 stanovuje:

„S cieľom bojovať proti daňovým únikom a podvodom, ako aj s cieľom zabezpečiť ochranu spotrebiteľov a zaručiť verejný poriadok sa predaj alebo akákoľvek iná forma ponúkania vstupeniek na predstavenia, ktoré vykonáva iná osoba ako držitelia, a to aj na základe zmluvy alebo osobitnej dohody, systémov na vydávanie takýchto vstupeniek, trestá zákazom takéhoto konania a pokutou od 5 000 do 180 000 eur, okrem prípadu, keď toto konanie napĺňa skutkovú podstatu trestného činu, a ak sa uvedené konanie uskutočňuje prostredníctvom elektronických komunikačných sietí, spôsobom vymedzeným v odseku 546, odstránením obsahu alebo v závažnejších prípadoch zablokovaním internetovej stránky, prostredníctvom ktorej bolo porušenie spáchané, a to bez toho, aby boli dotknuté nároky na náhradu škody. [AGCOM] a ostatné príslušné orgány vykonávajú potrebné vyšetrovania a zásahy, pričom konajú *ex offo* alebo na základe oznámenia dotknutých osôb. V každom prípade sa netrestá predaj ani akákoľvek iná forma ponúkania vstupeniek na predstavenia, ktoré príležitostne vykonáva fyzická osoba, ak táto činnosť nemá obchodný účel.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

15 Spoločnosť Viagogo, ktorej sídlo a daňový domicil sa nachádzajú v Ženeve, prevádzkuje internetové stránky založené na tom, že fungujú ako sprostredkovateľ medzi spotrebiteľmi na účely ďalšieho predaja vstupeniek na predstavenia a športové podujatia. Po získaní vstupeniek od oficiálnych pôvodcov, akými sú organizátori príslušného predstavenia alebo podujatia, alebo autorizovaní distribútori („primárny trh“), ich určité osoby môžu chcieť ďalej predať. Viagogo bola vytvorená s cieľom prepojiť ponuku a dopyt na trhu predaja lístkov z druhej ruky (ďalej len „sekundárny trh“).

16 Vzhľadom na rýchlosť, s akou vstupenky dostupné na primárnom trhu prestávajú byť k dispozícii, najmä v dôsledku používania automatizovaných nákupných programov zo strany niektorých používateľov, počet ľudí, ktorí vyhľadávajú vstupenky, najmä na renomované predstavenia alebo podujatia, neustále rastie a internetové stránky určené pre dotknutý sekundárny trh sa stávajú veľmi úspešnými.

17 V tejto súvislosti Viagogo vopred vyberá na internetových stránkach, ktoré prevádzkuje prostredníctvom platformy umiestnenej v Spojených štátoch amerických, určitý počet predstavení alebo podujatí. Držitelia vstupeniek, ktorí si zvolia predstavenie alebo podujatie zodpovedajúce týmto vstupenkám, ich môžu ponúkať na predaj na týchto internetových stránkach. Viagogo spája predajcov a potenciálnych kupujúcich tým, že ponúka podporné služby,

ako je asistencia prostredníctvom telefónu a elektronickej pošty, navrhovanie cien na základe softvéru a automatizovaného systému propagácie vstupeniek na určité predstavenia alebo podujatia.

18 Vzhľadom na to, že jav opísaný v bode 16 tohto rozsudku dosiahol v Taliansku rozmery považované za znepokojujúce, a to najmä z dôvodu jednoduchosti využívania takýchto internetových stránok na pranie peňazí pochádzajúcich z nezákonných činností a predajná cena vstupeniek na sekundárnom trhu prestala akokoľvek súvisieť s cenou, za ktorú sa tieto vstupenky ponúkajú na primárnom trhu, taliansky zákonodarca zaviedol politiku zameranú na obmedzenie tohto javu, a to najmä prijatím článku 1 ods. 545 zákona z roku 2016.

19 Potom, čo spoločnosti pôsobiace v oblasti organizácie hudobných podujatí, spoločnosti predávajúce vstupenky na hudobné podujatia na primárnom trhu a profesijné združenia podali niekoľko sťažností, AGCOM vykonal inšpekciu internetovej stránky www.viagogo.it, ktorú spravuje Viagogo.

20 V nadväznosti na túto inšpekciu uložil AGCOM rozhodnutím č. 104/20/CONS zo 16. marca 2020 spoločnosti Viagogo pokutu vo výške 3 700 000 eur. Spoločnosti Viagogo bola pripísaná zodpovednosť za spáchanie 37 porušení prostredníctvom tejto internetovej stránky a prostredníctvom odkazu na ňu na sociálnej sieti, ku ktorým došlo sprístupnením vstupeniek na koncerty a predstavenia na predaj v období od marca do mája 2019, a to za vyššie ceny, ako sú nominálne ceny uvedené na povolených predajných miestach, pričom Viagogo nebola majiteľkou systémov, ktoré vydávajú tieto vstupenky.

21 Viagogo podala žalobu o neplatnosť tohto rozhodnutia na Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko), ktorý túto žalobu zamietol. Proti rozsudku prvostupňového súdu vo veci samej podala odvolanie na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko), ktorá je vnútroštátnym súdom a ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

22 Za týchto podmienok Consiglio di Stato (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Bráni smernica [2000/31], najmä jej články 3, 14 a 15 v spojení s článkom 56 ZFEÚ, uplatneniu právnej úpravy členského štátu o predaji vstupeniek na podujatia na sekundárnom trhu, ktorá má za následok, že prevádzkovateľovi platformy na ukladanie a zdieľanie súborov pôsobiacemu v [Európskej únii], akým je odvolateľka v prejednávanej veci, sa zabraní v poskytovaní reklamných služieb tretím osobám na predaj vstupeniek na podujatia na sekundárnom trhu, pričom sa táto činnosť vyhradí výlučne predajcom, organizátorom podujatí alebo iným subjektom, ktorým orgány verejnej moci udelili povolenie vydávať vstupenky na primárnom trhu pomocou certifikovaných systémov?

2. Okrem toho bráni článok 102 ZFEÚ v spojení s článkom 106 ZFEÚ uplatneniu právnej úpravy členského štátu o predaji vstupeniek na podujatia, ktorá vyhradzuje všetky služby súvisiace so sekundárnym trhom so vstupenkami (a najmä sprostredkovanie) výlučne predajcom, organizátorom podujatí alebo iným subjektom oprávneným vydávať vstupenky na primárnom trhu pomocou certifikovaných systémov, a vylučuje takúto činnosť pre poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti, ktorí majú v úmysle pôsobiť ako poskytovatelia hostingových služieb v zmysle článkov 14 a 15 smernice [2000/31], najmä ak

má takáto výhrada za následok, že umožňuje dominantnému subjektu na primárnom trhu distribúcie vstupeniek rozšíriť svoje dominantné postavenie na sprostredkovateľské služby na sekundárnom trhu?

3. Môže sa v zmysle právnych predpisov Únie, a najmä smernice [2000/31] pojem ‚pasívny poskytovateľ hostingových služieb' používať len v prípade, neexistencie činností filtrovania, výberu, indexovania, organizovania, katalogizácie, agregácie, vyhodnocovania, používania, úpravy, extrakcie alebo propagácie obsahu zverejneného používateľmi, chápaných ako ilustratívne príklady, ktoré sa nemusia všetky vyskytnúť, pretože samy osebe sa majú považovať za významné v súvislosti s podnikateľským riadením služby a/alebo zavedením techniky hodnotenia správania užívateľov s cieľom zvýšiť ich lojalitu, alebo je relevantnosť týchto okolností ponechaná na uváženie vnútroštátneho súdu, pričom aj v prípade výskytu jedného alebo viacerých z týchto prvkov je možné považovať neutralitu služby za prevažujúcu, ktorá vedie ku kvalifikácii pasívneho poskytovateľa hostingových služieb?"

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

23 Po prvé treba pripomenúť, že na to, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prípustný, musí byť potrebný na vyriešenie sporu, o ktorom má vnútroštátny súd rozhodnúť (rozsudok zo 6. októbra 2021, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, bod 30, ako aj citovaná judikatúra), čo predpokladá, že ustanovenia práva Únie, ktorých sa tento návrh týka, sú na tento spor uplatniteľné.

24 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že tri otázky položené vnútroštátnym súdom sa týkajú výkladu smernice 2000/31. Túto smernicu však nie je možné uplatniť *ratione personae* na skutkové okolnosti vo veci samej.

25 Cieľom smernice 2000/31 je totiž podľa jej článku 1 prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti „medzi členskými štátmi". Na to, aby sa táto smernica uplatňovala *ratione personae*, je teda potrebné, aby predmetné služby poskytovali poskytovatelia služieb usadení na území členského štátu, ako to pripomína článok 3 ods. 1 uvedenej smernice.

26 V tejto súvislosti článok 2 písm. c) tej istej smernice definuje „usadeného poskytovateľa služby" ako poskytovateľa služieb, ktorý efektívne vykonáva ekonomickú činnosť a používa stále miesto podnikania počas neurčitej doby, pričom toto ustanovenie spresňuje, že prítomnosť a používanie technických prostriedkov a technológií potrebných na poskytovanie dotknutej služby ako také nepredstavuje takéto usadenie poskytovateľa.

27 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že keďže možnosť uplatňovať článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31 je podmienená identifikovaním členského štátu, na ktorého území je príslušný poskytovateľ dotknutej služby informačnej spoločnosti skutočne usadený, vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či je tento poskytovateľ skutočne usadený na území členského štátu. Ak nie je takto usadený, mechanizmus stanovený v článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 sa neuplatňuje (rozsudok z 15. marca 2012, G, C-292/10, EU:C:2012:142, bod 71 a citovaná judikatúra).

28 Rovnako zákaz obmedzovania slobodného poskytovania služieb, ktoré upravuje smernica 2000/31, z dôvodov patriacich do koordinovanej oblasti sa podľa výslovného znenia článku 3 ods. 2 tejto smernice týka výlučne obmedzení slobodného poskytovania služieb „z iného členského štátu“.

29 Je pravda, že Spoločný výbor Európskeho hospodárskeho priestoru na základe uplatnenia Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3) prostredníctvom rozhodnutia č. 91/2000 z 27. októbra 2000, ktorým sa mení a dopĺňa príloha XI (Telekomunikačné služby) k Dohode o EHP (Ú. v. ES L 7, 2001, s. 13; Mim. vyd. 11/005, s. 175), rozšíril pôsobnosť smernice 2000/31 na EHP, a táto smernica sa tak vzťahuje aj na štáty, ktoré sú zmluvnými stranami uvedenej dohody. Švajčiarska konfederácia však nie je uvedená medzi týmito štátmi. Okrem toho spoločný výbor EÚ-Švajčiarsko, zriadený na základe dohody medzi ES a Švajčiarskom, neprijal žiadne rozhodnutie s cieľom rozšíriť uplatňovanie uvedenej smernice na tento tretí štát.

30 Je pritom nesporné, že Viagogo je usadená v Ženeve, tam má svoje sídlo a sústreďuje tam svoju hospodársku činnosť, bez ohľadu na okolnosť, že používa svoje internetové stránky vo verziách prístupných v rôznych členských štátoch Únie, okrem iného v Taliansku. Predmetné služby sú teda poskytované z tretieho štátu spoločnosťou, ktorá sa riadi právom tohto tretieho štátu.

31 Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo predpokladá vnútroštátny súd, sa žalobkyňa vo veci samej nemôže odvolávať na smernicu 2000/31. Keďže všetky otázky položené týmto súdom sa týkajú tejto smernice, návrh na začatie prejudiciálneho konania je v celom rozsahu neprípustný.

32 V druhom rade treba navyše spresniť, pokiaľ ide o prvú otázku, že Viagogo sa nemôže odvolávať ani na článok 56 ZFEÚ.

33 Tento článok sa totiž s výnimkou prípadu, keď tak stanovuje zmluva alebo medzinárodná dohoda, neuplatňuje na spoločnosť usadenú v treťom štáte, ktorý nie je členom Únie, a to ani keď táto spoločnosť poskytuje služby, ktoré môžu využiť štátni príslušníci niektorých členských štátov alebo spoločnosti usadené na území týchto členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. mája 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, bod 36 a citovanú judikatúru).

34 V prejednávanej veci pôsobnosť dohody medzi ES a Švajčiarskom neumožňuje spoločnosti Viagogo dovolávať sa uplatnenia článku 56 ZFEÚ, pretože osobitosť tejto dohody spočíva v tom, že pokiaľ ide o uplatnenie obdobného režimu, ako sa uplatňuje na poskytovateľov služieb usadených na území členského štátu, na poskytovateľov služieb usadených vo Švajčiarsku, stanovuje časové obmedzenie v dĺžke trvania 90 dní na kalendárny rok.

35 Článok 1 dohody medzi ES a Švajčiarskom tak stanovuje najmä „liberalizáciu poskytovania krátkodobých služieb“, zatiaľ čo pokiaľ ide o článok 5 ods. 1 tejto dohody, tento priznáva švajčiarskym poskytovateľom služieb najmä „právo poskytovať službu na území druhej zmluvnej strany počas obdobia najviac 90 dní skutočnej práce v danom kalendárnom roku“. Príloha I k uvedenej dohode, ktorá podľa článku 15 tej istej dohody tvorí jej neoddeliteľnú súčasť, obsahuje článok 17, ktorý zakazuje „akékoľvek obmedzenia cezhraničného poskytovania služieb na území zmluvnej strany, ktoré neprekračuje 90 dní skutočnej práce v kalendárnom roku“. Okrem toho článok 18 tejto prílohy stanovuje, že ustanovenia článku 17 uvedenej prílohy sa uplatňujú na spoločnosti, ktoré sú založené v súlade s právom členského štátu Európskeho spoločenstva alebo Švajčiarska a majú zaregistrované sídlo, centrálnu správu alebo hlavné miesto

podnikania na území zmluvnej strany. Napokon článok 21 tej istej prílohy spresňuje, že týchto 90 dní zodpovedá celkovému trvaniu poskytovania služieb, bez ohľadu na to, či ide o nepretržité poskytovanie, alebo o po sebe nasledujúce obdobia poskytovania služieb.

36 V prejednávanej veci však zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že Viagogo poskytuje služby počas dlhšieho obdobia, než je doba stanovená v dohode medzi ES a Švajčiarskom.

37 V prvom rade poskytovateľ služieb, ktorý vykonáva svoju činnosť výlučne prostredníctvom internetových stránok, dáva tejto činnosti z podstaty veci takmer nepretržitú, či dokonca trvalú povahu. Konkrétne, pokiaľ ide o ponuku týkajúcu sa inzerátu na predaj vstupeniek na predstavenie alebo určité podujatie, prostredníctvom dotknutej internetovej stránky budú potenciálni nadobúdatelia môcť prejaviť svoj záujem kedykoľvek. V tejto súvislosti z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom nevyplýva, že internetová stránka prevádzkovaná žalobkyňou vo veci samej od svojho založenia v akomkoľvek okamihu ukončila svoju činnosť, čo potvrdzuje talianska vláda, ktorá uvádza, že „[Viagogo] poskytuje sprostredkovateľské služby na sekundárnom trhu nepretržite počas celého kalendárneho roka“.

38 Zo skutočností uvedených v prvostupňovom konaní vo veci samej ďalej vyplýva, že AGCOM už v roku 2016 uložil spoločnosti Viagogo sankciu a že jej činnosť sa nejaví ako obmedzená z časového hľadiska.

39 Na jednej strane sa rozhodnutie AGCOM zo 16. marca 2020, ktoré sa konkrétne vzťahuje na mesiace od marca do mája 2019, teda 92 dní, napokon týka obdobia presahujúceho maximálnu dĺžku 90 dní stanovenú v dohode medzi ES a Švajčiarskom. Na druhej strane z rozsudku prvostupňového súdu vo veci samej vyplýva, že posledný prípad predaja, ktorý bol predmetom inšpekcie AGCOM, sa uskutočnil 7. septembra 2019, teda v každom prípade oveľa neskôr ako 90 dní stanovených v dohode medzi ES a Švajčiarskom.

40 Viagogo teda nepatrí do pôsobnosti *ratione personae* článku 56 ZFEÚ, a preto sa nemôže dovolávať porušenia tohto článku v rámci sporu vo veci samej, a tak prvá otázka v rozsahu, v akom sa týka výkladu uvedeného článku, je z tohto dôvodu tiež neprípustná.

41 Po druhé, druhá a tretia otázka vedú Súdny dvor k tomu, aby pre úplnosť pripomenul svoju judikatúru, podľa ktorej je prejudiciálna otázka položená vnútroštátnym súdom neprípustná, ak Súdnemu dvoru neposkytuje skutkové a právne podklady potrebné na to, aby poskytol užitočnú odpoveď (rozsudok z 2. júla 2015, Gullotta a Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, bod 26).

42 Pokiaľ ide o druhú otázku, vnútroštátny súd tak v rozpore s požiadavkami stanovenými v článku 94 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora v návrhu na začatie prejudiciálneho konania nikde neuvádza dôvody, ktoré ho viedli k položeniu otázky týkajúcej sa výkladu článkov 102 a 106 ZFEÚ, ani súvislosť, ktorú vnútroštátny súd vidí medzi týmito článkami, a najmä zákonom z roku 2016.

43 Konkrétne, pokiaľ ide o článok 102 ZFEÚ a nasledujúce, a konkrétnejšie o existenciu prípadného zneužitia dominantného postavenia, vnútroštátny súd v kontexte konania vo veci samej vôbec neodkazuje na podstatné znaky dominantného postavenia v zmysle tohto článku 102 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2013, Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, bod 41).

Neuvádza sa nič o tom, čo by malo predstavovať toto zneužitie dominantného postavenia, ani o tom, ako by k tomu mohol zákon z roku 2016 viesť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. júla 2015, Gullotta a Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, bod 25).

44 Pokiaľ ide o tretiu otázku, ktorej hypotetická povaha je zjavná, treba pripomenúť, že opodstatnením návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je formulovanie poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale potreba efektívneho riešenia sporu (pozri najmä rozsudky zo 16. decembra 1981, Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, bod 18, a z 20. januára 2005, García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, bod 28, ako aj citovanú judikatúru).

45 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je preto návrh na začatie prejudiciálneho konania neprípustný.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) rozhodnutím z 27. januára 2022, je neprípustný.

Podpisy